

Titlu original (eng.): On wings of love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HARROD-EAGLES, CYNTHIA

Pe aripile iubirii / Cynthia Harrod-Eagles

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-328-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Pe aripile iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU

Editura și Tipografia

ALCRIS

“EL și EA”

1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răspлата modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugar
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încâtușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos

Capitolul 1

Comitatul Suffolk este cel mai verde ținut din Anglia. E verde chiar și iarna, când copacii nu-și mai aduc contribuția la paleta generală de culori. Dar verdeața înseamnă umezeală, iar umezeala înseamnă ploaie. În general, locuitorilor din Wesslingham nu le displăcea ploaia, dimpotrivă. După cum spunea doamna Partridge, ploaia vine de la Dumnezeu. Însă ce-i prea mult, oricât de bun ar fi strică, iar acum ploua aproape neîntrerupt de trei luni. Oamenii începeau să bombăne.

Kestrel Richards nu li se alăturase. De când se întorsese ultima oară acasă din Lowestoft, unde nu mai era nevoie de serviciile ei, era fericită și putea fi văzută adesea mergând pe strada principală a satului cu capul descoperit prin ploaie, fluierând ca o mierlă.

Kestrel locuia împreună cu tatăl ei văduv într-o căsuță de la

6 Respect pentru oameni și cărți

marginea Mlaștinii Wessle. Casa se numea „Casa lișițelor” deoarece aceste păsări populau mlaștinile în număr mare. Păsările de tot felul erau viața domnului Richards. Ornitolog reputat, deși oficial pensionar, continua să scrie articole pentru ziarele din Estul Angliei și pentru revistele locale și din când în când vorbea la emisiunea radiofonică despre natură „În aer liber”. Scrisese multe cărți, inclusiv cea mai celebră lucrare a lui despre speciile pe cale de dispariție, “Neprețuitele numărate”, care primise premiul Societății de Conservare a Naturii.

Deși iubea toate păsările, specialitatea lui era familia uliului și cea a șoimului, motiv pentru care o botezase pe fiica lui Kestrel, adică vânturel. Era singura lui fiică, pe care o adora. O crescuse aproape fără niciun ajutor, căci mama ei murise când fetița avea abia patru ani, astfel încât era inevitabil să-i fi moștenit dragostea pentru păsări. Fusese uimit când la absolvirea școlii Kestrel insistase să urmeze un curs de secretariat pe care-l terminase cu brio și se angajase la o firmă.

– De ce Dumnezeu vrei să te închizi într-un birou cât e ziua de lungă, când ai la dispoziție tot comitatul Suffolk să hoinărești? întrebuse domnul Richards cu tonul lui blajin.

– Nu vreau să fac meseria asta, tată, răspunsese cu fermitate Kestrel, dar trebuie să-mi câștig într-un fel existența.

– Nu înțeleg de ce, replicase el arătând în jur. Aici, avem tot ce dorim. Casa, grădina, zarzavaturile noastre, iar drepturile mele de autor ne ajung pentru ce nu putem cultiva sau vâna.

– Nu ne vor ajunge o veșnicie. În plus, sunt fată. Doresc și eu unele din lucrurile pe care le au alte fete, cum ar fi haine și încălțăminte de calitate, dar nu ni le putem permite din drepturile tale de autor.

– Mă rog, dacă spui tu trebuie să te cred, deși nu văd de ce vrei haine elegante, de vreme ce n-ai unde să le porți.

– Tocmai asta e problema, răspunsese ea abătută Kestrel. Mă simt destul de bine în blugi și cizme de cauciuc, însă măcar din când în când aș vrea să arăt și eu mai drăguță.

– Pentru mine ești întotdeauna foarte frumoasă, replicase cu deplină îndreptățire domnul Richards.

Dar Kestrel nu se lăsase, se angajase și muncise pe brânci, uneori simțindu-se bine. Îi plăcea compania celorlalte tinere și nimic n-o încânta mai mult decât să cutreiere magazinele în pauza de masă, deși știa că nu acesta era viitorul ei. O enerva să stea închisă în casă toată ziua, iar neștiința celorlalte tinere despre viața în sălbăticie și natură în general i se părea la fel de ciudată cum priveau ele ignoranța ei despre starurile pop și emisiunile de televiziune.

Astfel că nu regretase când fusese concediată. Când ajunsese acasă după ultima zi de muncă, aruncase hainele de oraș, își luase puloverul, blugii și cizmele și ieșise să hoinărească prin bălți și păduri.

Tatăl ei fusese încântat.

– Nu te grăbi să-ți găsești altă slujbă, spuse el. N-avem o nevoie urgentă de bani. Vine primăvara și vom avea destulă

Respect pentru oameni și cărți

mâncare din grădină, iar vicarul știi cât de generos e cu ouăle de la găinile lui.

– Nici n-am de gând să mă grăbesc, îi promise Kestrel. Cred totuși că va trebui să-mi găsesc alt post, dar nu mai devreme de o lună, două... Bani de la lichidare îmi ajung și pot munci ocazional prin sat. Mă bucur atât de mult că m-am întors acasă!

– Bine, în cazul acesta, mă poți însoți în micile mele excursii. În perioada asta a anului sunt atâtea de văzut, iar dacă simți nevoia să exersezi în continuare la mașina de scris, poți să dactilografiezi însemnările mele. Degetele mele se îngreunează pe zi ce trece...

– Sigur că am să ți le scriu, tată, răsă Kestrel. N-o fac întotdeauna?

Unul din primele lucruri pe care le avusese de făcut fusese să aprovizioneze camera, deoarece când lucra nu putea face cumpărături decât în weekend; tatăl ei consumase o bună parte din proviziile adunate cu atâta trudă, fără să se gândească să cumpere altele în locul lor. Astfel că a doua zi dimineată, Kestrel își luă coșul și poșeta, pornind spre satul aflat la opt sute de metri depărtare.

În prima parte merse pe drumul îngust, mărginit de tufișuri înalte, care nu ducea decât la casa lor. La colțul dintre acest drum și strada principală a satului se afla o casă mică de cărămidă numită Colțul lui Dodman. În această casă locuia un bătrân trecut de nouăzeci de ani pe care Kestrel îl numise

întotdeauna în sinea ei „domnul Dodman”, deși adevăratul lui nume era Ambrose. În dialectul local, dodman însemna „melc”, iar bătrânul se mișca într-adevăr foarte încet. Când Kestrel trecu pe drum, Ambrose se afla în grădină și o salută vesel.

– ‘Neața, don’șoară Kestrel!

Modul lui de a rotunji vocalele făcea ca numele să sune Castrol, dar Kestrel era obișnuită cu asta. Puțini localnici îi pronunțau corect numele. Majoritatea spuneau „Kesterl”, iar tovarășii de joacă din copilărie o numiseră „Kester”

– Bună ziua, domnule Ambrose. Frumoasă zi, nu-i așa?

Îi văzu mâna îndreptându-se spre buzunar, pentru ca apoi să renunțe. În copilăria ei, în fiecare dimineată când trecea prin dreptul casei lui Dodman bătrânul venea la poartă cu un biscuit, un măr sau o prună pentru ea.

– Frumoasă, nici vorbă, slavă Domnului, răspunse el, numai că nu ne-ar strica și puțină uscăciune. Cum e viața pe baltă? Cam umedă, nu? Încă nu v-a intrat apa în casă?

– Încă nu, zâmbi Kestrel. Dar rațelor le place la nebunie.

– Zău că da, dădu din cap Ambrose. Păsările nu se supără dacă plouă. Va să zică, te-ai întors acasă. Îl ajuti pe taică-tău în loc să mai dai mereu fuga la oraș?

– Doar pentru un timp. Deși trebuie să spun că e plăcut să n-am de călătorit în fiecare zi. Pentru mine e ca o vacanță.

Până la urmă, însă, va trebui să-mi găsesc o slujbă.

Ambrose clătină din cap.

Respect pentru oameni și cărți

– De când mă știu n-am mai văzut așa ceva, spuse el cu tristețe; fete tinere ca tine să lucrezi cât e ziua de lungă. Pe vremea mea nu se făcea.

Kestrel se abținu să spună că pe vremea lui majoritatea tinerelor fete erau angajate și munceau mai mult și mai greu decât lucrase ea vreodată.

Terminând ideea, Ambrose îi zâmbi vesel și știrb.

– Nu peste mult vor începe să vină oaspeții de vară. Atunci o să fie destul de lucru pentru tine. Nu vei avea nevoie să bați iară drumu' pân-la oraș.

– S-ar putea, îi dădu dreptate Kestrel.

Porni apoi spre sat, dar gândul la vizitatorii estivali continua s-o urmărească. În Wesslingham nu erau prea multe atracții pentru turiști și pe lângă drumetii în trecere care înnoptau la hotelul Bell, localnicii vedeau foarte puțini străini. La câteva mile de sat, erau însă câteva cabane de vacanță, închiriate de unele familii pentru o săptămână sau două vara. Acești sezonisți asigurau clientela pentru magazinele și cârciumile din sat, plus noi și binevenite subiecte de conversație.

Lui Kestrel îi plăcea să vadă chipuri noi în scurtul sezon estival, deoarece satul Wesslingham, oricât de frumos era, ducea lipsă de tineret, mai ales tineret necăsătorit.

După ce termină cumpărăturile și conversațiile cu localnicii care țineau morțiș să spună că se bucurau că se întorsese, Kestrel intră în magazinul de artizanat al satului să bea o cafea. Salonul de cafea din magazin nu se deschidea decât vara,

când veneau turiștii, dar Kestrel era prietenă cu proprietăreasa. Aceasta se numea Theodora Bielecki, dar la cererea ei toată lumea îi spunea Theo. Picta, modela oale, sculpa în lemn, confecționa jucării din cârpe, broda și lucra bijuterii de aramă și email. Toate acestea se vindeau în magazinul ei.

În plus, era expertă în istoria antică și modernă a satului Wesslingham, se distingea ca enoriașă de nădejde și ducea o viață dublă satisfăcătoare de misterioasă, implicând deplasări până la Norwich și după cum se zvonea pe șoptite la poștă, și la Londra! Kestrel nu știa cum își câștiga existența Theo – cu excepția magazinului, care se vedea clar că nu i-ar fi fost de ajuns – dar n-o întrebese niciodată, considerând că dacă dorea să-i spună, Theo ar fi făcut-o din proprie inițiativă.

Bucuroasă s-o vadă, femeia o întâmpină astfel:

– Ce bine-ai picat! Acuș e gata cafeaua. Ia loc. Tocmai brodam o pernă de rugăciune, explică ea arătând un obiect de catifea violetă cu fire aurii pe care-l lăsase la apariția lui Kestrel.

Vicarul mi-a arătat unele dintre cele mai vechi pe care le-au mâncat moliile, așa că m-am gândit să-mi încerc mâna.

– E foarte frumoasă, Theo, serios. Va fi încântat.

– Dar nu m-am gândit să i-o dau lui, deoarece nu mă așteptam să iasă destul de bine. Chiar crezi că i-ar plăcea? întrebă Theo.

– Sigur că da. Cele de piele sunt atât de tari.

– Cred că trebuie să fie tari – penitență, canon, mortificarea cărnii, una, alta... În fine, am auzit că te-ai întors. Nu era cazul

Respect pentru oameni și câți

să-ți trăiești viața închisă într-un birou.

Kestrel râse.

– Ce ciudat, toată lumea pare convinsă că așa avea un destin mult mai măreț! Dar omul trebuie să-și câștige existența.

– Viața e prea scurtă ca să te irosești făcând ce nu-ți place, declară Theo cu convingere. Uită-te la mine, de pildă...

Kestrel așteaptă să continue, dar Theo schimbă subiectul.

– Și ce-ai de gând să faci de acum înainte?

– Pentru moment doar să-l ajut pe tata și să-mi trag puțin sufletul. Mai am de cheltuit lichidarea și abia pe urmă o să-mi fac griji pentru bani.

– Hmm... Cam greu... Ce păcat că nu știi și tu să scrii, ca tatăl tău. Totuși, într-o bună zi o să te măriți și atunci n-ai să-ți mai faci griji cu slujba – o să te țină bărbatul tău.

– De unde știi că o să mă țină? întrebă amuzată Kestrel.

– Păi, altfel de ce să te măriți? replică Theo cu nevinovăție, iar Kestrel nu-și dădea seama dacă glumea sau vorbea serios.

– Ei, nu cred că am să mă mărit vreodată. În fond, n-am găsit niciun bărbat care să-mi convină. În Wesslingham, singurul burlac e bătrânul domn Ambrose, care să tot aibă nouăzeci și trei de ani.

– Înțeleg... murmură Theo. Lasă, nu contează, acuș vin sezoniștii...

– Săracii, nici nu știu ce-i așteaptă, zâmbi Kestrel.

– Ce vrei să spui?

– De când am venit acasă, toată lumea numai sezoniști îmi

promite, ba pentru una, ba pentru alta. Nici nu înțeleg cum se descurcă în restul anului.

În sfârșit, termină cafeaua și se ridică.

– O iei spre casă? întrebă Theo.

– Încă nu. Mai trebuie să vorbesc cu o femeie în legătură cu un iepure, răspunse Kestrel pe un ton enigmatic.

– A, cu Laura de la bibliotecă. Ei, transmite-i salutările mele. Și când mai vii în sat, treci și pe aici.

– Țiți promit, zâmbi Kestrel, ieșind în ploaia care începuse din nou.

Biblioteca din Wesslingham era o clădire impozantă pentru un sat atât de mic, întrucât servea încă patru sate, plus caravana cu cărți. Era o frumoasă casă din cărămizi roșii și albe, în stil georgian. După război, fusese ani de zile neglijată, până când pe rafturi nu mai rămăseseră decât volume vechi de Rudy M. Ayers și Clarence E. Mulford. Dar atunci sosise Laura. Laura Holmes era „străină”, ceea ce însemna că nu se născuse în Suffolk, nici măcar în Estul Angliei, iar apariția ei ca bibliotecară la Wesslingham adusesse cu sine un val de energie și

elan. Se angajase în lupte viguroase cu autoritățile locale, obținuse dublarea bugetului, aruncase aproape toate vechiturile și după aproape zece ani, biblioteca devenise un centru al vieții satești la fel de important ca biserica sau poșta.

Kestrel își aminti clădirea dărăpănată și întunecoasă din copilăria ei când intră în holul luminos, zugrăvit proaspăt, plin cu flori de primăvară în jardiniere și sala cu cărțile noi etalate pe rafturi bine luminate.

Laura tocmai aranja noutățile săptămânii pe căruciorul de lângă ușă. Orienta gusturile literare din Wesslingham cu blândețea unui despot luminat, iar recomandările ei erau de obicei acceptate.

– Bună, Laura, ce mai faci? o salută Kestrel cu voce tare, deoarece în bibliotecă nu era nimeni în momentul acela.

– Ocupată ca de obicei, răspunse Laura, aruncându-i o privire peste umăr. Deși mă întreb uneori dacă merită. Doamna Dorrit tocmai mi-a adus înapoi „Jane Eyre” și mi-a spus că nu-i la fel de bună ca filmul de la televizor.

Kestrel râse.

– Acum zece ani, nimeni din sat nu știa că pe lângă film există și o carte.

– S-ar putea să ai dreptate. Oricum, ce pot face pentru tine?

Vrei ceva de citit în autobuz? Sau ai trecut să întrebi de câte ori a fost cerută cartea tatălui tău săptămâna asta?

– Nici una, nici alta. Mă întrebam dacă n-ai putea să-mi dai un iepure pentru cină.

Laura locuia într-o mică vilă pe malul unui braț al bălților, cam la opt sute de metri distanță de „Casa lișițelor”. Deși casa era mică, avea o grădină enormă întinsă până în stufăriș. Laura își suplimenta câștigurile cultivând cantități mari de legume și crescând iepuri pentru vânzare. Kestrel se sfia întotdeauna să-i ceară un iepure, deoarece Laura părea atașată de ei și plângea probabil când vindea unul pentru tocăniță.

– Mă tem că pe moment n-am niciunul, niciun iepure de-al meu vreau să spun, răspunse ea. Dar am un iepure sălbatic pe care-l poți lua, dacă te interesează. Cred că ar trebui să stea la fiert toată noaptea.

– De ce a murit? întrebă prudent Kestrel.

– De leziuni fatale, răspunse ea. L-a adus Larch. Nu știu dacă l-a omorât în momentul atacului sau în drum spre mine, dar la sosire era decedat deja, cum se spune în spitale.

Larch era motanul siamez al Laurei, un animal masiv, vânător feroce.

– Bine, am să-l iau dacă Larch n-are nicio obiecție.

– A, n-ar vrea să-l mănânce. A trebuit să-l învăț să nu-mi omoare iepurii și încă nu e sigur prin ce se deosebesc de cei sălbatici. Când mi l-a adus era foarte neliniștit, parcă se scuza că-l stricase...

– Bietul Larch, comentă Kestrel. N-ai putea să pui iepurilor tăi clopoței, sau ceva ca să-i deosebească?

– Ar fi o idee, la asta nu m-am gândit, remarcă Laura gânditoare. Deși dacă nu te superi, nu cred că vor mai fi iepuri